

O vedenie trăită

Cunoaștem numeroase cazuri din Cuvântul lui Dumnezeu când viitorul a fost descoperit mai dinainte celor credincioși, prin intermediul unui vis sau printr-o vedenie. Părintele ceresc arătând copiilor Săi nu o dată chiar și calea pe care ei trebuiau să meargă pentru a fi salvați.

Este un lucru minunat să ai un Dumnezeu atât de puternic, atât de plin de grijă pentru situația ta, încât să te conducă prin felurite mijloace, chiar și în cele mai mici amănunte, fără ca măcar să fii atins în drumul tău de Cel rău.

Dar ceea ce mi s-a întâmplat mie, a depășit cadrul obișnuit al vieții și activității unui pastor. Am fost martor al unei intervenții divine. Am trăit propria-mi vedenie! Dumnezeu mi-a arătat mai dinainte un film în care eu aveam să dețin rolul principal. Dar iată cum s-au întâmplat lucrurile.

I

Într-o zi am avut o vedenie. M-am simțit deodată în mașina mea, pe o șosea, intrând într-un oraș, strecurându-mă prin vacarmul din jurul meu.

Nu era pentru prima dată când Dumnezeu îmi dăruia vedenii. Dar niciodată acestea nu fuseseră dintr-un domeniu atât de lumesec.

Văzusem scene din biserică sau din alte părți ale lumii pe care le doream și le așteptam cu toată nerăbdarea. Vedenii care îmi făceau plăcere să le privesc, mă mângâiau și le povesteam adunării pentru că zideau. Dar ce scop putea avea viziunea mea de acum? Oare ce însemna acest lucru? Ce preînchipuia?

Deodată atenția mi-a fost reținută de o aglomerare de oameni. În mijlocul străzii, în fața unei mașini, era întinsă pe asfalt o tânără, accidentată. Nerăbdător să cunosc mai îndeaproape ce se întâmplase, mă urmăream în vedenie, cum m-am dat jos din mașină și mi-am făcut loc prin mulțime, ajungând în față și oprindu-mă la picioarele fetei accidentate.

Cineva care tocmai se ridica de jos, spuse cu o voce tristă:

- Cred că a murit!

În timp ce lumea o compătimea, unii recapitulau cum se petrecuseră lucrurile, alții căutau pe vinovat; m-am văzut apropiindu-mă de cadavru, aplecându-mă și luând în brațe corpul neîn-

suflețit. În brațele mele, fata a mișcat. Viața a revenit în trupul ei instantaneu. Ochii i s-au deschis și a început să privească speriată în jur. Mi-am dat seama că era inutil s-o mai țin în brațe. Am încercat s-o las încet la pământ, dar ea a sărit în picioare.

Lumea era înmărmurită, ca de altfel și eu. Începeam să-mi dau seama că avusesse loc o minune în văzul a zeci de persoane. Vedeam că lumea așteaptă o explicație, simțeam că trebuie să spun ceva, să țin o predică, dar în aceeași clipă totul s-a stins și m-am simțit ca venit din altă lume.

Am întins brațele, le-am privit înde lung, am căutat să reconstitui din memorie chipul tinerei, să-mi imaginez despre ce oraș era vorba, dar totul era zadarnic. Ca și cum mă trezeam dintr-un vis frumos, în al cărui conținut nu mai puteam reveni.

M-am aplecat în genunchi, am cerut Domnului explicații, dorind să cunosc semnificația celor văzute atât de clar, dar totul a rămas la fel de neînțeles ca la început...

II

După ceva vreme, am uitat de vedenia mea. Lucrarea Domnului este atât de complexă, pune atâtea probleme, îți face cunoștință cu atâția oameni, încât avalanșa evenimentelor noi împing trecutul în uitare.

Într-o zi, am primit invitația să predic într-o biserică din altă localitate. Am plecat cu mașina, gândindu-mă, în timp ce conduceam, care ar fi cel mai potrivit subiect de predică pe care l-aș putea alege.

Îmi imaginam deja o schiță a predicii, când deodată, atenția mi-a fost reținută de o aglomerare de oameni. În mijlocul străzii, în fața unei mașini, era întinsă pe asfalt o tânără, accidentată!

Simțeam nevoia să mă apropiu. Am coborât din mașină, dar pe măsură ce îmi făceam loc, observam la toți oamenii pe care-i priveam trăsături cunoscute. Parcă undeva îi mai văzusem odată.

Făcui un mic efort ca să-mi amințesc unde am mai văzut ceva asemănător, când deodată îmi reveni ră imaginea vedeniei din trecut. Trăiam din nou aceleași momente. Mergeam acum pe același drum, aceiași oameni mă priveau curioși, așteptând parcă ceva de la mine.

Astfel m-am trezit în fața mulțimii,

în apropierea unui corp, despre care aveam să aflu, chiar în acel moment, că este neînsuflețit.

Ce trebuia să urmeze? Mi-aduceam bine aminte că în vedenia mea am luat fata în brațe și din acel moment a revenit viața în ea.

Acum, însă, stăteam nemișcat, privind țintă la fata întinsă pe jos, ceva parcă ținându-mă în loc. Mi se părea ceva extraordinar să continui acțiunea mea. Îmi lipsea curajul!

Dar, deodată, mi-a revenit limpede în memorie vedenia de odinioară. Mă aflam, din nou, în momentul de a ridica corpul neînsuflețit în brațe. Și atunci, aproape involuntar, ca o imitație, am făcut întocmai cum mă văzusem pe mine însumi făcând mai înainte.

S-a făcut tăcere. Toți ochii s-au îndreptat spre mine, așteptând să vadă ce se va întâmpla. Am deschis gura, dar nu am putut face decât o scurtă rugăciune:

- „O, Doamne, ai milă de mine și nu mă face de rușine! Lucrează Tu în chip minunat...”

Și minunea nu a întârziat să vină, în același fel cum am văzut-o în vedenie.

Abia am terminat de rostit aceste vorbe și, în brațele mele, fata a mișcat. Viața a revenit în trupul ei instantaneu. Ochii i s-au deschis și a început să privească speriată în jur.

Am lăsat-o jos, întocmai cum făcusem în vedenie, căci nu mai avea niciun rost s-o țin în brațe. Era în stare să meargă pe propriile ei picioare.

Lumea era înmărmurită, însă eu eram fericit, pentru că Dumnezeu mă alesese să fiu un vas al Său, săvârșind, prin mine, o minune!

Aici se încheia vedenia pe care tocmai o retrăisem, în realitate...

Totuși, simțeam că nu este de ajuns, simțeam că lumea mai aștepta ceva. O explicație, pe care numai eu o puteam da...

M-am repezit la mașină, am scos Biblia și cu o voce puternică am citit un fragment din Învierea lui Lazăr. Am vorbit apoi despre păcat și urmările lui, despre boldul moții și despre Cel ce a biruit moartea. Am vorbit despre învierile din Vechiul Testament și apoi despre cele din Noul Testament.

Am vorbit cu putere despre adevăratul Dumnezeu și despre Fiul Său Isus,

jertfit pentru noi la Golgota, dar înviat a treia zi și înălțat pentru veșnicie la dreapta Tatălui.

Nimeni nu a părăsit locul în timpul vorbirii mele. Când am încheiat, cu cuvintele: „Isus este Calea, Adevărul și Viața”, mulțimea care mă asculta era de câteva ori mai mare decât la început.

III

În momentul când am spus „Amin”, tânăra, care stătuse tot timpul lângă mine, cu privirile ațintite când la Biblie, când la fața mea, îmi șopti: „Aș vrea să vă mai ascult... unde aș putea să merg...?”

Am scos din buzunar o carte de vizită cu numele și adresa bisericii pe care o păstuream. Peste câteva clipe însă, am fost asaltat de mai mulți trecători, cu toții cerându-mi adresa bisericii. Mi-am luat rămas bun de la cei cu care mă împrietenisem în mai puțin de un ceas, fiind sigur că îi voi reîntâlni nu numai în auditoriul meu, dar mai ales în ceruri. Căci există unele predici, și mai ales cele însoțite de putere și minuni, care nu se consumă fără un rod bogat și definitiv.

Când am pornit din nou la drum, cu mașina, frații și surorile mele de mâine mi-au făcut cu mâna. Fata avea lacrimi în ochi. Nu m-am putut stăpâni nici eu.

Trăisem cea mai minunată zi din viața mea, căci simțisem, mai mult ca oricând, prezența lui Isus.

Evenimentul abia trăit a transformat subiectul predicii planificate, oferind în acea seară unei adunări arhipline un Cuvânt inspirat despre minunea unei vedenii trăite.

**Prelucrare de Sile Roske, după o întâmplare auzită de la fratele C. într-o seară binecuvântată.
București, 18 noiembrie 1969**

**„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl; și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.”
(Ioan 14.12-14)**

„Predarea ștafetei”

În data de 15 iulie a.c., la Biserica Penticostală „Bethel” din Târgu-Mureș, în cadrul serviciului divin de dimineața a avut loc sărbătoarea numită „Predarea Ștafetei” prin care pastorul Petru Aron s-a retras din slujba de pastor principal al bisericii, pe care a exercitat-o cu devotament timp de 20 de ani (1998-2018), transmitând responsabilitatea aceasta noului pastor principal ales de biserică, fratele Onițiu Sever. Ajuns la vârsta de pensionare, după 50 de ani de slujire în diferite slujbe în biserică, fratele Petru a înțeles că a sosit vremea să lase alți slujitori, mai tineri, să meargă înainte, el rămânând în eșalonul secund.

La sărbătoare au fost prezenți mulți pastori și slujitori din județul Mureș, din țară și din străinătate. Conducerea Cultului Penticostal a fost reprezentată de pastorii Vasile Bojor, vicepreședintele CRP Cluj și Mircea Demean, membru în Consiliul Bisericesc.

Au rostit scurte mesaje mai mulți frați pastori, colegi de slujire ai fratelui Petru Aron, mesajul de bază fiind rostit de pastorul Vasile Bojor. Vorbitorii au avut cuvinte de mulțumire și au apreciat faptul că, sub păstorirea fratelui Petru, Biserica „Bethel” a devenit o biserică matură și echilibrată. De asemenea, mai mulți pastori din țară și străinătate, printre care amintim pe frații Moise Ardelean, președintele CCP-BDAR, Duțu Mărgăian, Nuțu Caba, Pop Ambrozie, Liviu Axinte Crinișor Ștefan și Cristi Ionescu au transmis mesaje video de apreciere și prietenie.

Sărbătoarea s-a încheiat cu un timp de rugăciuni speciale, atât pentru fratele Petru Aron, cât și pentru pastorul principal al bisericii, fratele Onițiu Sever.

COMITETUL

